

VISKA, f. 1. Redskap af hopbundna fina qvistar o. d., att dermed bortviska något, damma, skura, rengöra, o. s. v. Se f. ö. *Damviska*, *Skurviska*.

VISKA, v. a. 1. Med viska rengöra. *V. af*, se *Afviska*. *V. kanoner*, med viskare rengöra dem. — *V. n.* Se *Vifta*. *V. med svansen*. — *Viskande*, n. 4. o. *Viskning*, f. 2.

VISKARE, m. 3. (artil.) Laddtyg, bestående af en tillräckligt lång stång af ask, med viskarekolf i ena ändan och sättarekolf i den andra.

VISKAREKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. (artil.) Den i ena ändan af en viskare anbragta kolf, hvarmed kanalen i en kanon rensas.

VISLIG, a. 2. (fam.) Klok, förståndig. *Ett v-t försvarande*. *V. åtgärd*.

VISLIGEN, **VISLIGT**, adv. (fam.) Klokt, förståndigt.

VISMAKARE, m. 3. En som diktar visor.

VISMELODI, --- di', f. 3. Melodi på en visa.

VISMUT, vi'ssmutt, m. sing. (t. *Wismuth*) En halffmetall, hvitgul, skör, lättmält; brukas mest till förtäning och lödning.

VISMUTGLANS, vi'ssmuttglänns, m. sing. Ett slags mineral med metalliskt utseende, bestående af vismut och svafvel.

VISNA, se *Vissna*.

VISNING, f. 2. Se *Visande*.

VISP, m. 2. Redskap, som brukas till vispning, bestående af ett hopbundet knippe af fint afbarkadt björkris.

VISPA, v. a. 1. Med visp tätt slå något vått eller blött ämne, för att väl blanda dess beståndsdelar eller åstadkomma skum. *V. gröt*. *V. grädd*. *V. choklad*. *V. ägg*, d. v. s. inmätet af ägg. — *Vispande*, n. 4.

VISPAKTIG, a. 2. Se *Vispig*.

VISPER, vi'ssp'r, m. sing. (fam.) Vispig person.

VISPIG, a. 2. (fam.) Flyktig och opålitlig, utan hållning, karakter och grundsatser.

VISPIGHET, f. 3. (fam.) Vispig karakter.

VISPMOSSA, f. 1. Se *Mattegräs*.

VISPNING, f. 2. Handlingen, då man vispar.

VISS, a. 2. (af *Veta*) 1) Säges om det, som man säkert vet, d. v. s. hvarom man, af tillräckliga förnufts- eller erfarenhetsgrunder, eller genom sitt omedelbara medvetande, är öfvertygad. *Det är så v-t som amen i kyrkan*. *Antaga, tro för v-t*. *Ge ut för v-t*. *Hafva, hysa, lefva i den v-a öfvertygelsen*, all... *En v. underrettelse*. *V-t är det, att han vann*. — Brukas i neutr. sing. def. såsom substantiv, t. ex.: *Taga det v-a för det ovissa*. — *Syn*. Säker, Otvifvelaktig, Ofelbar, Tillförlitlig. — 2) Bestämd; till namnet uppgifven. *Ett v-t svar*. *V-a inkomster*. *På v-a timmar*. *På v. dag, timma*. *På v-a terminer*. *Sedel på v. man*. — Brukas i neutrum äfven substantivt, t. ex.: *Det ordet betyder ingenting v-t*. *Han mente dermed ingenting v-t*. — 3) (om person) Fullt öfvertygad. *Vara v. på, om något*. *Vara v. på sin sak*. *Derpå är jag v. Jag är v. på, om, all... Jag är v., all så är*. — 4) Säges om person eller sak, som man känner eller vet, men ej till namn eller beskaffenhet uppgifver. *En v. person, en v. man*. *V-t folk*. *V-a saker*. *På v-t sätt*. *I v-t afseende*. *I v-a händelser, fall, omständigheter*. Substantivt säges äfv.: *En v.*, en viss person. — 5) Nyttjas äfv. om någonting obestämdt, något som man ej kan göra redo för. *Hon har i sitt väsende ett v-t något, som*

utomordentligt behagar. — 6) (om person) Säker, trygg. *V. på foten*. *Han ser så v. ut*.

VISSEN, vi'ss'n, a. 2. neutr. — *et*, pl. *vissna*. *Vissnad*.

VISSENHET, f. sing. *Vissnad* tillstånd.

VISSERLIGA, eller

VISSERLIGEN, adv. Med visshet. Brukas, för att bejaka, bekräfta, medgifva. *Det är v. sant*. *V. har han orätt, men... Ja v.*

VISSHET, f. 3. 1) Öfvertygelse, stödd på tillräckliga grunder. *Hafva v. om något*. *Jag vet det med fullkomlig v.* — 2) Säkerhet. *Jag kommer med all v.*

VISSHÄND, a. 2. Som vid kastning, slungning o. s. v., med säkerhet träffar målet.

VISSNA, v. n. 1. 1) Förtorka af brist på näringsaft. Säges isynnerhet om växter och växt-delar, men äfv. om människokroppen och dess delar. *Gräset, blommorna v.* *Hon v-r med hvar dag*. — *Syn*. Afvissna, Bortvissna, Förvissna. — 2) (fig.) Förlora kraft, skönhet, behag, o. s. v. *Hennes skönhet har v-t*. — *V-d*, part. pret. Som vissnat. — *Vissnande*, n. 4.

VISSO, gam. böjd kasus af *Viss*. Bibehåller sig ännu i uttrycken: *För v.*, med visshet, sannerligen, i sanning; *till yttermera v.*, till säkrare esterrättelse, till bekräftelse.

VISST, adv. 1) Med visshet, säkerligen, säkert. *Det tror jag helt v. Ja v., jo v. V. icke, nej v. icke. Veta v. Jag vet det så mycket v-are som... Det vill jag v. icke. Det är v. sjerde gången det nu händer. Det vet jag v.* säges föraktligt om något, som man vill antyda att man ej bryr sig om, eller för att uttrycka otålighet, harm, ovilja. *Visst* brukas äfv. ironiskt för: visst icke, t. ex.: *Det var v. mödan värd!* — *Syn*. Visserligen, Säkerligen, Säkert, Utan tvifvel, Otvifvelaktigt, Ofelbart, För visso. — 2) Bestämdt. *Lofva v. Han svarar alltid så v.* — 3) Sannolikt, förmodligen. *Det ringer v. efter herr N. Han var v. der i går*.

VIST, vi'st, adv. På ett vist, klokt sätt; med vishet. *Handla v.*

VIST, vi'sst, m. 2. (eng. *Whist*) 1) Ett sällskapsspel med kort. — 2) (i boston och några andra kortspel) Spelarens medspelare.

VISTA, vi'ssta, v. n. 1. (i kortspel) Vara vist åt någon. — *Vistande*, n. 4.

VISTANDE, n. 4. Se *Vistelse*.

VISTAS, v. dep. 1. (af gamla verbet *Visa*, vara) För längre tid vara, befinna sig, uppehålla sig på ett ställe. *Hvar v. han nu? I Tyskland*. — *Syn*. Uppehålla sig, Befinna sig, Vara, Dväljas, Dröja.

VISTELSE, f. 3. Uppehållelse på ett ställe. *Hans v. der blef ej långvarig*.

VISTELSEORT, m. 3. Ort, ställe, der man vistas. *Välja ett ställe till sin v.*

VISTHUS, vi'ssthus, n. 3. (af gamla ordet *Vist*, mat) Ställe, der matvarorna för ett hushåll förvaras. (Fig.) *Den orten är hufvudstadens v.*, från den orten får hufvudstaden större delen af sina lifsförnödenheter.

VISTON, vi'stön, m. 3. Se *Vismelodi*.

VITA, v. a. 1. (gammalt ord) 1) Bevisa, be-tyga, intyga. (Lagt.) *Med ed v.* Deraf: *Vitsord*. — 2) Beskylla. Deraf: *Förevisa*, *Tillvita*. — 3) Straffa. Deraf: *Vite*.

VITAL, -äl, a. 2. (af lat. *Vita*, lif) Till lifskraften hörande.

VITALITET, --- ét, f. 3. Lifskraft.

VITE, n. 4. (af *Vita*, straffa; egentl.: straff)